

Edgar Stene Prize 2011

Vlaamse inzending van Inge Anken

Hallo

Mag ik me even voorstellen? Mijn naam is Inge Anken en ik ben 44 jaar jong. Ik ben geboren in Deurne. Ik heb één zus Anita en één broer Peter.

Momenteel heb ik al bijna 15 jaar reumatoïde artritis. Mijn moeder heeft het ook. Bij haar is het begonnen rond de leeftijd van 40 jaar, bij mij dus iets vroeger. Vroeger spraken we er thuis veel over, want er werd ons altijd verteld dat deze ziekte erfelijk is. Nu, als je jong bent, dan sta je er niet bij stil dat je dit kan krijgen. Wel waren we natuurlijk op de hoogte van hoeveel pijn dit doet.

Ik was vroeger heel sportief aangelegd. Ik ben van jongs af gaan turnen en heb ook nog jazz-dans gedaan. Tussendoor beoefende ik nog enkele andere sporten, zoals zwemmen en aerobic.

Na mijn huwelijk ben ik gestopt met sporten en heb ik me een andere hobby gezocht. Namelijk boetseren. Volgens de leerkracht toen had ik er veel aanleg voor en daarom ben ik er ook voor gegaan. Ik heb veel trolletjes gemaakt en ook verkocht.

Maar toen begon ik te sukkelen met mijn gewrichten. Het waren vooral mijn handen en vingers waar ik veel pijn aan had. Van boetseren kwam niet veel meer in huis. Maar ik wou het toch nog niet volledig opgeven. En daarom begon ik les te geven. Vooral bij senioren en kleine kinderen heb ik een fantastische tijd meegemaakt. Zelf kon ik mijn klei niet meer kneden, maar dat was op zo'n avond niet nodig. Ik moest er voor zorgen dat de "leerlingen" na 3 avonden een leuke trol hadden gemaakt. Dit heb ik ongeveer 2 jaar gedaan.

Maar de pijn werd erger. De eerste jaren kreeg ik regelmatig opstoten. Dit was een verschrikkelijke pijn. Mijn handen zaten toen ook regelmatig ingepakt in windels. Bij zo een opstoot kon het wel 3 tot 5 dagen duren vooraleer ik mijn handen terug kon gebruiken.

Mijn specialist heeft me toen even wakker geschud... Ik mocht niet stilzitten met mijn windels, maar moest proberen zoveel mogelijk mijn handen te gebruiken. Dat zag ik eerst niet goed zitten, want bij een opstoot je vingers bewegen doet verschrikkelijk veel pijn. Maar na een paar maanden moest ik toegeven dat ik steeds minder opstoten kreeg en dat de opstoten ook minder lang duurden.

Zo ben ik terug vaker gaan boetseren. Het kneden deed mijn man, maar het boetseren deed ik terug zelf.

Maar daar bleef het spijtig genoeg niet bij. Na mijn handen begon de pijn in mijn voeten ook te verergeren. Na een botscan ontdekten de dokters dat het bot van mijn tenen kapot was. Ik heb 4 operaties gehad op 18 maanden tijd aan één teen. Dat was wel even slikken. Het enige lachwekkende is dat, na al de operaties, mijn grote teen nu bijna de kleinste teen is geworden. Na de operaties heb ik wel een jaar gesukkeld.

Na vele testen kwam ik in aanmerking voor het infuus *remicade*. Vanaf toen ben ik terug aan de betehand, mits uiteraard nog de bijkomende medicamenten. Enkel de vermoeidheid speelde/speelt mij parten. Toen heb ik de keuze gekregen om te stoppen met werken of iemand in dienst te nemen voor huishoudhulp. Daar ik een zeer sociaal iemand ben en ook niet kan stilzitten, heb ik gekozen voor het laatste.

De specialist raadde mij toen ook aan om weer te gaan sporten. Dit klonk zeer onwaarschijnlijk, maar toch, na een paar weken wist ik dat dit een goede oplossing was. Ik sport nu al terug 3 jaar. Ik ga elke week een klein uurtje fitnesssen en 3 keer per week zit ik 's avonds op een hometrainer. Ik voel me hier veel beter bij. Ik voel zelfs dat mijn lichaam er naar verlangt als ik een keer het sporten wil overslagen.

Ik ben dit jaar zelfs na 8 jaar terug gaan skiën. Uiteraard op een rustige manier. Stilstaan kon ik niet, want dan voelde ik mijn tenen bijna barsten van de pijn. Mijn ski's dragen kon ik ook niet, dus daar moest mijn man voor opdraaien. Maar als ik op die manier toch terug met mijn gezin meekan, dan heb ik dat er gerust voor over.

Wat ik wel zou moeten proberen te vermijden is stress. Maar ik denk dat dit niet enkel voor reumapatiënten is. Mijn job kan soms heel stresserend zijn, maar anderzijds ga ik liever werken dan thuis te zitten. Lekker veel plezier maken met de collega's, af en toe iets gaan drinken met hen, enzovoort. Beter kan toch niet!

Ik blijf van het leven genieten. Ik ga af en toe nog eens shoppen, mits pijnstillers. Ik ga nog regelmatig iets drinken met vrienden, wandelen, enzovoort. Ik ben en blijf sociaal. Veel mensen, zelfs mijn specialist, vragen zich af hoe ik zo kan blijven lachen en zeker als ze mijn pillendoos zien. 8 Pillen per dag nemen, één dag in de week komen daar nog eens 6 pilletjes bovenop en om de 8 weken een infuus. En dan spreek ik nog niet van de extra pijnstillers die ik er soms nog bijneem. Ik zeg altijd al lachend dat mijn pillendoosje mijn tussendoortje is. Oké, een foto van mijn maag kan ik beter niet zien. Maar als ik dit zo tot mijn oude dag zou kunnen volhouden, dan heb ik dat er gerust voor over. Zolang ik me kan blijven bewegen, ook al is het op een aangepaste, rustige manier, geef ik niet op. Mijn lichaam heeft dat nodig.

Ik moet ook zeggen dat ik ontzettend veel hulp heb gehad van de verpleegsters en een ergotherapeute van het ziekenhuis. Zij hebben mij mee begeleid om opnieuw meer te kunnen bewegen, bepaalde dingen te kunnen doen, enzovoort. In het nieuwe jaar ga ik de dvd 'aerobic voor reumapatiënten' uittesten en wie weet...

Inge Anken